

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 983/2014
30.10.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљене А.Л., због кривичног дела разбојништво из члана 206. став 2. у вези става 1. Кривичног законика у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене А.Л., адвоката И.Р., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К бр.1202/2012 од 12.07.2013. године и Апелационог суда у Београду Кж1 278/2014 од 17.04.2014. године, у седници већа одржаној у смислу члана 490. ЗКП, дана 30.10.2014. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљене А.Л., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К бр.1202/2012 од 12.07.2013. године и Апелационог суда у Београду Кж1 278/2014 од 17.04.2014. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К бр.1202/2012 од 12.07.2013. године, окривљена А.Л., поред осталих, оглашена је кривом због кривичног дела разбојништво из члана 206. став 1. у вези члана 33. КЗ и осуђена на казну затвора у трајању од три године, у коју јој се урачунава време проведено у притвору од 06.12.2012. године па надаље. На основу члана 193. и 196. ЗКП, окривљена је обавезана да плати суду на име паушала износ од 10.000,00 динара и на име трошкова кривичног поступка износ од 16.544,00 динара у року од 15 дана по правноснажности пресуде. На основу члана 206. ЗКП, окривљена је обавезана да на име имовинскоправног захтева исплати оштећеној Б.В. износ од 960.188,00 динара у року од месец дана по правноснажности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 278/2014 од 17.04.2014. године, усвојена је жалба Вишег јавног тужиоца у Београду, па је првостепена пресуда преиначена у погледу правне квалификације кривичног дела и одлуке о кривичној санкцији, тако што је другостепени суд кривичноправне радње окривљених Ж.Р., Б.Б., А.Л., које су описане у изреци првостепене пресуде,

правно квалификовао као кривично дело разбојништво у саизвршилаштву из члана 206. став 2. у вези става 1. КЗ, у вези члана 33. КЗ, за које је окривљену А.Л. осудио на казну затвора у трајању од четири године у коју јој се урачунава време проведено у притвору од 06.12.2012. године па до упућивања у установу за издржавање казне, док су жалбе окривљене и њеног браниоца одбијене као неосноване, а првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против ових пресуда бранилац окривљене А.Л., адвокат И.Р., благовремено је поднео захтев за заштиту законитости због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи првостепену и другостепену пресуду тако што ће окривљену А.Л. осудити за кривично дело тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 3. КЗ и за исту јој изрећи казну у смислу члана 54. став 1. КЗ или да укине наведене пресуде и предмет врати Вишем суду у Београду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд доставио је захтев за заштиту законитости браниоца окривљене Републичком јавном тужиоцу и сматрајући да присуство јавног тужиоца и браниоца окривљене не би било од значаја за доношење одлуке, исте није обавестио о седници већа у смислу члана 488. став 2. ЗКП.

Врховни касациони суд одржао је седницу већа у смислу члана 490. ЗКП, на којој је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљене у захтеву за заштиту законитости указује да је нижестепеним пресудама на штету окривљене А.Л. повређен Кривични закон из члана 439. тачка 2. ЗКП, тим што је у погледу кривичног дела које је предмет оптужбе примењен закон који се не може применити. Према наводима захтева браниоца окривљене, из чињеничног описа предметног кривичног дела датог у изреци првостепене пресуде произлази да окривљена А.Л. није учествовала у договору са окривљенима Ж.Р. и Б.Б. нити је знала за садржину њиховог договора у погледу примене силе према оштећеној приликом одузимања новца од ње, те да се стога у радњи ове окривљене наведеној у изреци првостепене пресуде која се огледа у томе што је она од оштећене истргла торбу са рамена, стичу обележја кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 3. КЗ а не кривичног дела разбојништво из члана 206. став 2. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ, за које је оглашена кривом правноснажном пресудом.

Врховни касациони суд налази да се захтевом браниоца окривљене нижестепене пресуде неосновано побијају због повреде Кривичног закона из члана 439. тачка 2. ЗКП.

Из чињеничног описа радње предметног кривичног дела датог у изреци првостепене пресуде и то из навода „након чега су оптужени Б. и оптужени Р. отишли на Видиковац, где су се састали са оптуженом А. и договорили се да оптужена А. и оптужени Р. одузму од оштећене торбу са новцем“, несумњиво произлази постојање претходног договора између окривљене А.Л. и окривљених Ж.Р. и Б.Б. ради заједничког извршења предметног кривичног дела, па се

супротни наводи захтева браниоца окривљене у погледу овде одлучне чињенице оцењују неоснованим.

Поред тога, у изреци правноснажне пресуде наводи се и то да је окривљена А.Л., након што је постигнут наведени договор, заједно са окривљеним Р. отишла на Чукаричку Падину, где су заједно сачекали оштећену у ходнику зграде у којој станује и маскирани са капуљачама на глави пришли оштећеној, коју је окривљени Р. ударио песницом у леви део лица јагодице испод левог ока, а потом је са леђа ухватио за рамена док јој је окривљена А. истргла торбу са рамена у којој се налазио наведени износ новца, након чега су се удаљили, а потом нашли са окривљеним Б. и поделили новац који су од оштећене одузели који наводи указују да је окривљена А.Л. предузела низ радњи којима је учествовала у извршењу предметног кривичног дела, тако да истргнуће торбе са рамена оштећене представља само једну од тих радњи, која се не може изоловано посматрати, те се следствено томе у свим радњама окривљене описаним у изреци правноснажне пресуде, и по оцени овог суда, стичу законска обележја кривичног дела разбојништво из члана 206. став 2. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ, а не кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 3. ЗКП, како се то неосновано указује захтевом браниоца окривљене.

Самим тим се неосновано и указује на повреду Кривичног закона из члана 439. тачка 2. ЗКП.

На основу члана 30. став 1. Закона о уређењу судова и члана 491. став 1. ЗКП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци пресуде.

Записничар – саветник
Весна Веселиновић,с.р.

Председник већа - судија
Бата Цветковић,с.р.